

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/47/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318207372
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2318207372.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v právnej veci žalobcov: 1/ V. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. Q. XX, I. B., 2/ S. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. Q. XX, I. B., zastúpení advokátkou: Mgr. Ivica Šišoláková, Minárčiných 888/30, Brezová pod Bradlom, proti žalovanému: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 75009 Paríž, Francúzsko, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Karadžičova 2, Bratislava, IČO: 47 258 713, zastúpený splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária Nagyová Tenkač, s.r.o., so sídlom Ružinovská 42, Bratislava, o žalobe na obnovu konania, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 28C/34/2018-88 zo dňa 29. októbra 2019, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný má nárok voči žalobcom 1/ a 2/ na náhradu trov konania odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu žalobcov 1/ a 2/ zamietol a výrokom II. žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou § 397 písm. a), § 399, § 400, § 403 ods. 1 a 2, § 406, § 411 ods. 1, § 412 ods. 1, § 414 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že právny predchodca žalovaného (v pôvodnom konaní v postavení žalobcu) podal proti žalobcovom (v pôvodnom konaní v postavení žalovaných) dňa 5.6.2014 na tunajšom súde návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorým sa domáhal zaplata sumy vo výške 23.057,47 Eur spolu so zmluvným úrokom vo výške 12,48% ročne zo sumy 23.080,86 Eur od 2.8.2013 do zaplata; 21,96% ročne zo sumy 1.347,46 Eur od 16.7.2013 do zaplata, s úrokom z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 21.509,16 Eur od 1.11.2013 do zaplata, s úrokom z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 1.548,31 Eur od 1.10.2013 do zaplata a nahradenie trov konania. Nárok uplatnil na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 2.8.2011 a 16.3.2011, ktorú uzavrel právny predchodca žalovaného so žalovanými ako dlžníkmi. Nakoľko žalovaní napriek výzvam splácať poskytnutý úver riadne a včas nesplnili, žalovaný uplatnil svoj nárok na súde. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 11.8.2015. Žalobca v 1. rade na pojednávaní uplatnený nárok uznal čo do dôvodu a výšky a uviedol, že je ochotný dlh splácať v mesačných splátkach vo výške 200 Eur, počnúc mesiacom september 2015. Vo svojej výpovedi zároveň uviedol, že úver prestal splácať z dôvodu, že stratil zamestnanie, kde dlhodobo pracoval avšak v čase rozhodnutia už bol znovu

zamestnaný. Taktiež uviedol, že má úvery aj u ďalších dvoch nebankových subjektoch a pri jednom ručí domom. Žalobkyňa v 2. rade sa pojednávania nezúčastnila, predvolanie neprevzala v úložnej lehote. Na pojednávaní súd rozhodol rozsudkom, ktorým žalobnému návrhu vyhovel a žalovaných v 1. a 2. rade zaviazal spoločne a nerozdielne na zaplatenie sumy vo výške 23.057,47 Eur spolu so zmluvným úrokom vo výške 12,48% ročne zo sumy 23.080,86 Eur od 2.8.2013 do zaplatenia; 21,96% ročne zo sumy 1.347,46 Eur od 16.7.2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 21.509,16 Eur od 1.11.2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 1.548,31 Eur od 1.10.2013 do zaplatenia a nahradenie trov konania vo výške 1.383 Eur a trov právneho zastúpenia vo výške 947,47 Eur k rukám právneho zástupcu, všetko v 200 eurových mesačných splátkach počnúc mesiacom september 2015 do zaplatenia, keď každá splátka bude splatná do 20. dňa v mesiaci a nezaplatením jednej splátky zročným sa stáva celý dlh. Proti rozsudku, v časti výroku týkajúceho sa povolenia splácať dlh v splátkach podal odvolanie právny predchodca žalovaného. Žalobcovia odvolanie nepodali. O odvolaní rozhodol Krajský súd v Trnave tak, že v konaní sa pokračuje so žalovaným a v napadnutej časti rozsudku - lehoty na plnenie odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Tunajší súd vo veci rozhodol uznesením sp. zn.: 23C/88/2015-185 dňa 27.6.2018, ktorým zmenil výšku mesačných splátok z 200 Eur na 500 Eur a žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v celom rozsahu. Rozsudok sp. zn.: 23C/88/2015-105 v časti istiny a príslušenstva nadobudol právoplatnosť dňa 2.10.2015 a uznesenie sp. zn.: 28C/88/2015-185 zo dňa 27.6.2018 o povolení splácať dlh v splátkach vo výške 500 Eur nadobudlo právoplatnosť dňa 28.7.2018. Zo stanoviska Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 25.7.2018 adresovaného žalobcovi v 1. rade vyplýva, že odbor ochrany spotrebiteľa posúdil na základe jeho žiadosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydání kreditnej karty zo dňa 18.8.2011 a 14.4.2011, uzavretých s právnym predchodcom žalovaného s tým, že uviedol, že sa jedná o spotrebiteľské zmluvy, ktoré majú charakter vopred pripravených zmlúv, ktoré veriteľ opakovane uzatvára a používa vo vzťahu k neurčitému okruhu spotrebiteľov a ktorých obsah nemá spotrebiteľ možnosť ovplyvniť. Zmluvy podľa ich názoru neobsahujú napr. náležitosti tak, ako to má na mysli ustanovenie § 9 ods. 2 z.č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, vzhľadom k čomu sa úvery poskytnuté na základe týchto zmlúv môžu považovať podľa ustanovenia § 11 uvedeného zákona za bezúročné a bez poplatkov. V stanovisku sa zároveň uvádza upozornenie, že určenie, že je úver bezúročný a bez poplatkov závisí výlučne od posúdenia a rozhodnutia súdu, a to najmä s poukazom na uznesenie NS SR zo dňa 22.2.2018, č.k. 3Cdo 146/2017. V závere stanoviska sa uvádza, že stanovisko je len odporúčaním a vyjadruje právny názor, ktorý nemá všeobecne záväzný právny charakter. Právomoc rozhodovať konkrétne spory má súd, na ktorý sa má právo obrátiť, ktorý je vo svojom rozhodovaní nezávislý, a preto právny názor obsiahnutý v tomto stanovisku pre neho nie je záväzný. Žalobcovia v žalobe uviedli, že o dôvodoch obnovy konania sa dozvedeli zo stanoviska Ministerstva spravodlivosti dňa 25.7.2018.

4. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že žalobcovia v 1. a 2. rade v podanej žalobe tvrdili, že dôvodom pre povolenie obnovy konania je to, že sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré nemohli žalobcovia bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní, pričom za takéto skutočnosti považovali stanovisko vydané Ministerstvom spravodlivosti SR dňa 25.7.2018, ktoré na podnet žalobcu v 1. rade posudzovalo spotrebiteľské zmluvy, ktoré boli podkladom pre konanie sp. zn. 23C/88/2015. V tomto stanovisku Ministerstvo spravodlivosti SR vyslovilo svoj právny názor ohľadom bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmlúv s poukazom na § 9 a § 11 zák. č. 129/2010 Z.z. Predmetné stanovisko je však len právny názor inej inštitúcie (nie súdu), pričom v jeho závere sa uvádza, že je len odporúčaním a vyjadruje právny názor, ktorý nemá všeobecne záväzný právny charakter a právomoc rozhodovať konkrétne spory má súd. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že v súlade s § 397 ods. 1 písm. a) CSP sa musí jednať o také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré existovali v čase pôvodného konania (čo vyplýva z toho, že ich bez svojej viny nemohli použiť v pôvodnom konaní), čo v danom prípade naplnené nie je, keďže stanovisko Ministerstva spravodlivosti v čase pôvodného konania neexistovalo. Zároveň je potrebné uviesť, že predmetné stanovisko pre svoj nezáväzný charakter nemôže prívodiť pre žalovaných priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Súd sa nestotožnil so závermi Krajského súdu v Prešove č.k. 3Co/60/2016 zo dňa 23.6.2016, na ktorý poukázali žalobcovia. Tomuto konaniu na Krajskom súde v Prešove predchádzalo vydanie platobného rozkazu okresným súdom, avšak v právnej veci prejednáwanej na tunajšom súde pod sp. zn.: 23C/88/2015, nebol vydaný platobný rozkaz ale bolo vo veci nariadené pojednávanie. Na pojednávaní žalobca v 1. rade uznal dlh čo do dôvodu a výšky, navyše uviedol, že dlh nesplácal len pre to, že prišiel o zamestnanie. Tvrdenie právnej zástupkyne žalobcov vo vzťahu k uznaniu dlhu žalobcom v

1. rade ohľadom diktovania zápisnice zo strany sudcu považuje za účelové a ničím nepodložené. V tejto súvislosti súd poznamenáva, že aj keď sú podľa tvrdení právnej zástupkyne žalobcov žalobcovia „priemerní ľudia“, neznamená to, že nie sú zodpovední za svoje konanie a bezdôvodne uznajú akýkoľvek dlh. Navyše žalobkyňa v 2. rade bola v konaní nečinná, nedostavila sa na pojednávanie a spolu so žalovaným nevyužili svoje právo podať voči rozsudku odvolanie. Ak by sa súd stotožnil s právnym názorom vysloveným v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove, resp. ostatnými rozhodnutiami, na ktoré žalobcovia poukázali znamenalo by to, že žalobcovia ako aj ostatní spotrebitelia nemusia nieť žiadne dôsledky za svoje konanie pri uzatváraní zmlúv, bránení svojich práv, podávaní opravných prostriedkov proti rozhodnutiam súdov. Takýto postup by bol v rozpore so zásadou rovnosti, so zásadou právo patrí bdelym - rozumej právo patrí tým, ktorí sa zaujímajú o svoje práva, princípom nikomu neškodiť, atď., ktoré by podľa názoru súdu mali platiť aj pre spotrebiteľov.

V tejto súvislosti súd uvádza, že žalobou na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávnosti procesnej povahy. Na nápravu týchto nesprávností slúžia iné opravné prostriedky. Prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania. Súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že nevyužitie práva podať odvolanie voči rozhodnutiu z dôvodu dôvery správnosti súdneho rozhodnutia nemôže byť dôvodom na obnovu konania. Obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, čo znamená, že na jej uplatnenie musia byť dané osobitné dôvody. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti.

Vzhľadom na vyššie uvedené sa súd stotožnil s argumentáciou žalovaného, že žalobcovia v žalobe neuviedli žiadne skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu konania, ktoré by bez svojej viny nemohli použiť v pôvodnom súdnom konaní.

Súd na záver poznamenáva, že žaloba na obnovu konania bola podaná včas nakoľko bola podaná v objektívnej lehote 3 rokov, nakoľko bola podaná na súd dňa 2.10.2018, t.j. v lehote 3 rokov od právoplatnosti rozhodnutia. Vo vzťahu k dodržaniu subjektívnej lehoty súd uvádza, že sa nestotožnil s tvrdeniami žalobcov, že sa o skutočnostiach, ktoré podľa ich názoru odôvodňujú podanie žaloby na obnovu konania dozvedeli až 25.7.2018, nakoľko ako vyplýva zo spisu tunajšieho súdu sp. zn.: 23C/88/2015, právna zástupkyňa žalobcov prevzala právne zastupovanie žalobcu v 1. rade vo veci 23C/88/2015 dňa 21.3.2018, žalobkyne v 2. rade dňa 7.5.2018 a zúčastnila sa pojednávania vo veci 23C/88/2015 dňa 9.5.2018. Právna zástupkyňa žalobcov už v tomto čase mala mohla a mala najneskôr v tento deň informovať žalobcov o skutočnostiach, ktorými odôvodňujú podanie žaloby a subjektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania im uplynula najneskôr dňa 9.8.2019. Keďže najneskorší moment podania žaloby na obnovu konania je moment 3 ročnej lehoty od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, žaloba napriek uplynutiu subjektívnej lehoty na obnovu konania bola podaná včas.

Žalovanému ako strane, ktorá mala v konaní úspech, súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

5. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie žalobcovia 1/ a 2/ prostredníctvom právneho zástupcu z dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) Civilného sporového poriadku, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Naplnenie vyššie uvedených odvolacích dôvodov vidia žalobcovia v tom, že súd v odôvodnení svojho rozhodnutia neposkytol žalobcom základnú odpoveď na nimi v žalobe nastolenú otázku (s ktorou sa Krajský súd v Prešove v konaní vedenom pod č.k. 3Co/60/2016 vysporiadal úplne odlišne), a to či nerešpektovanie prieskumnej povinnosti súdu ohľadne podrobenia spotrebiteľskej zmluvy súdnej kontrole, či táto obsahuje alebo neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky je dôvodom na povolenie obnovy konania, ak v dôsledku porušenia tejto ex offo povinnosti súd priznal nárok na plnenie, ktoré žalobcovi podľa zákona neprináleží, nakoľko ide o plnenie z neprijateľnej zmluvnej podmienky alebo zmluvného dojednaní, ktoré je s prihliadnutím na rozpor s dobrými mravmi absolútne neplatným. Nakoľko súd neposkytol v odôvodnení napadnutého rozhodnutia jasnú, jednoznačnú a právnymi normami podloženú odpoveď na žalobu žalobcov, na základe čoho sa prvostupňový súd nestotožnil s argumentáciou Krajského súdu v Prešove, na ktorú žalobcovia v celom rozsahu v žalobe odkazovali, považujú žalobcovia napadnuté rozhodnutie súdu za nepreskúmateľné, nakoľko nie je jasné akými úvahami a právnymi normami bol prvostupňový súd pri vyvodzovaní záveru vedený. Zdôvodnenie neakceptácie argumentácie obsiahnutej v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod č.k. 3Co/60/2016 zo strany súdu tým, že priebeh

predmetného konania nie je totožný, ako v prípade konania, ktorého sa dotýka vyššie uvedené rozhodnutie Krajského súdu v Prešove týka, nakoľko v predmetnom konaní bol vydaný platobný rozkaz, ale v konaní vedenom na Okresnom súde Galanta pod č.k. 23C/88/2015 bolo nariadené pojednávanie, kde žalobca v 1. rade uplatnený nárok priznal, považuje za nepochopenie podstaty žaloby o povolenie obnovy konania zo strany prvostupňového súdu. Je úplne irelevantné akým spôsobom súdne konanie prebiehalo a akým spôsobom a v akom rozsahu boli účastníci konania aktívni. Podstatné je iba to, či súd pri rozhodovaní o uplatnenom nároku vyplývajúcom zo spotrebiteľskej zmluvy z úradnej povinnosti prihliadol na obsah spotrebiteľskej zmluvy, podrobil ho súdnej kontrole ohľadne existencie neprijateľných zmluvných podmienok, nekalých obchodných praktík, alebo iných skutočností, ktoré znevýhodňujú postavenie spotrebiteľa, ako slabšej strany. Odvolatelia považujú za nesprávny postoj prvostupňového súdu, ktorý by prípadné priklonenie sa k argumentácii Krajského súdu v Prešove považoval za rozpor so zásadou rovnosti, so zásadou právo patrí bdelym - rozumej právo patrí tým, ktorí sa zaujímajú o svoje práva, princípom nikomu neškodiť, atď., ktoré by podľa názoru súdu mali platiť aj pre spotrebiteľov. V tomto smere takýto postoj prvostupňového súdu je v rozpore s cieľom čl. 6 smernice Rady 93/13/EHS postarať sa, aby spotrebiteľov neprijateľné klauzuly v zmluvách nezaväzovali. Závazok členských štátov zabezpečiť naplnenie uvedeného cieľa je nadriadený aj vnútroštátnym pravidlám, t.j. cieľ ochrany spotrebiteľa je v tomto prípade nadriadený aj iným zaužívaným pravidlám, ako napr. tým, na ktoré sa odvoláva prvostupňový súd vo svojom odôvodnení. Do pozornosti odvolateľa dávajú aj ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Súdny dvor viackrát judikoval napr. aj vo veci POHOTOVOSTĚ c/a Korčkovská C-76/10, že záväzok štátu postarať sa o to, aby nekalé podmienky spotrebiteľa nezaväzovali. Návrhom na povolenie obnovy konania v žiadnom prípade nedochádza k spochybňovaniu princípu právnej istoty a zásady *res iudicatae*. Naopak, princíp právnej istoty pripúšťa, aby v rámci konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch pre zabezpečenie ochrany práv a právom chránených záujmov účastníka boli preskúmané a prípadne aj zrušené už právoplatné rozhodnutia súdov. Už len samotná skutočnosť, že sa objavili pochybnosti o kvalite spotrebiteľskej zmluvy, vyvolávajúce pochybnosti, či nejde o neprijateľne zmluvné podmienky v zmluve, je relevantná z hľadiska povolenia obnovy konania. Túto skutočnosť spotrebiteľ nemohol v čase vydania rozhodnutí nijako použiť, pretože ani súd, ktorý v zmysle judikatúry súdneho dvora mal *ex offio* zakročiť, tak neučinil (por. OCEANO GRUPO Editoriale, MOSTAZA CLARO). Žalobcovia v celom rozsahu odkazujú na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod č.k. 3Co/60/2016. Majú za to, že prvostupňový súd nedostatočne vyhodnotil podstatu dôvodu požadovanej obnovy konania, na ktorý žalobcovia v žalobe poukazovali a tento nesprávne posúdil na základe aplikovaných právnych noriem, nakoľko neaplikoval právne normy vzťahujúce k ochrane spotrebiteľa obsiahnuté v čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS, ako aj vo vnútroštátnych právnych predpisoch. Skutočnosť, že súd neprihliadol *ex offio* na neprijateľne zmluvné podmienky v zmluve o úvere, v dôsledku čoho vyniesol rozhodnutie v neprospech spotrebiteľa v priamom rozpore s rozhodnutiami Súdneho dvora EÚ považujú žalobcovia za dôvod na obnovu konania, ktorá je jediným právnym prostriedkom nápravy nezákonného a nespravodlivého právoplatného súdneho rozhodnutia. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujú, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu zmenil tak, že obnovu konania vedeného na Okresnom súde Galanta pod č.k. 23C/88/2015 povolil.

6. K odvolaniu sa vyjadril žalovaný. Považuje odvolanie žalobcov za nedôvodné, žiada, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok, nakoľko v danom prípade nie je obnova konania prípustná. Podľa názoru žalovaného sa žalobcom nepodarilo uniesť dôkazné bremeno, keď nepreukázali žiadne skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán, či predmetu pôvodného konania, ktoré by nemohli použiť bez svojej viny v pôvodnom konaní. Žalobcovia si teda nespĺnili jednu zo svojich základných procesných povinností tým, že neuviedli, resp. neodôvodnili žiadny z taxatívne vymedzených dôvodov, na základe ktorých by mala byť povolená obnova vyššie uvedeného súdneho konania v zmysle ustanovenia § 397 Civilného sporového poriadku. V zmysle ustálenej judikatúry platí, že dôvody na obnovu konania je potrebné posudzovať vždy maximálne reštriktívne tak, aby bol zároveň zachovaný jeden zo základných princípov, a sice princíp nezmeniteľnosti právoplatného súdneho rozhodnutia *res iudicata*. V opačnom prípade je možné vnímať takýto postup, ako postup v rozpore s princípom právnej istoty. Ustálená súdna prax, ako aj odborná právnická literatúra sa zhodujú v tom, že obnovu konania je možné nariadiť iba vo výnimočných prípadoch. Vzhľadom k tomu, že obnovou konania dochádza k narúšaniu princípu právnej istoty je potrebné, aby každý takýto zásah bol nariadený pri striktnom naplnení všetkých zákonom vyžadovaných predpokladov. Jedným z predpokladov pre nariadenie obnovy konania je existencia a zároveň preukázanie niektorého z taxatívne vymedzených dôvodov na obnovu konania v zmysle ustanovenia § 397 CSP, čo sa v danom prípade žalobcom preukázať nepodarilo. Podľa názoru

žalovaného dokonca ani nie je jasné, na základe ktorého dôvodu v zmysle ustanovenia § 397 CSP sa žalobcovia domáhajú obnovy konania.

Obnova konania nie je považovaná za prostriedok, ktorým je možné dosiahnuť nápravu nesprávnosti súdneho rozhodnutia. Na tento účel slúži riadny opravný prostriedok v podobe odvolania a mimoriadny opravný prostriedok v podobe dovolania. V tomto smere zároveň žalovaný pripomína, že žalobcovia voči rozsudku Okresného súdu Galanta (v pôvodnom konaní) zo dňa 11.8.2015, č.k. 23C/88/2015-105, odvolanie nepodali. Všetky skutočnosti, ktoré žalobcovia uvádzajú v odvolaní, mohli uviesť aj v pôvodnom konaní. Ak tak neučinili, je len ich subjektívnym zavinením, že ich v pôvodnom konaní vedenom pred tunajším súdom pod sp. zn. 23C/88/2015 nepoužili. V tomto smere je návrh na obnovu konania nedôvodný a na ust. § 397 ods. 1 písm. a) CSP sa odvoláva bez žiadnej bližšej identifikácie. Žalobcovia neunesli svoje bremeno tvrdenia a neuviedli žiadne skutkové ani právne dôvody, ktoré by zakladali niektorý z taxatívne vymedzených dôvodov na obnovu konania. Súdna prax uvádza, že „aj ochrana spotrebiteľa musí mať svoje medze a nemožno ju poňať ako obranu jeho ľahkomyselnosti a nezodpovednosti.“

Žalobcovia v odvolaní namietali nesúlad napádaného rozsudku so smernicou Rady 93/13/EHS a taktiež s viacerými rozhodnutiami Súdneho dvora. Aj v týchto a obdobných prípadoch je však rozhodovacia prax súdov zjednotená a ustálená. Žalovaný preto poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/148/2017, zo dňa 28.2.2018, ktorý posudzoval obdobnú vec ako v tomto prípade. Žalovaný preto nepovažuje ani tento argumentačný dôvod žalobcov za správny a za dôvod, na základe ktorého by bolo povolenie obnovy konania spravodlivé a proporcionálne.

Argumentácia žalobcov o zachovaní trojročnej objektívnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania je bezpredmetná, keďže subjektívna lehota, ktorá je trojmesačná, začala plynúť právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 11.8.2015, č.k. 23C/88/2015-105, v časti priznaného plnenia, t.j. začala plynúť 2.10.2015 a uplynula 2.1.2016. Subjektívna lehota plynie v danom prípade od právoplatnosti rozsudku, keďže dôvod obnovy konania podľa ust. § 397 ods. 1 písm. a) CSP sa vzťahuje len na tie prípady, ak strana nemohla skutočnosti, rozhodnutia a dôvody týkajúce sa strán a predmetu konania použiť v pôvodnom konaní bez svojej viny. Má za to, že dochádza k totožnému začiatku plynutia subjektívnej a objektívnej lehoty na uplatnenie žaloby na obnovu konania. Na základe uvedeného je žalovaný toho názoru, že uplynula taktiež aj objektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania, ktorej plynutie začalo dňom právoplatnosti rozsudku Okresného súdu v Galante č. k. 23C/88/2015-105, t. j. 2.10.2015 a uplynula 2.10.2018, pričom žaloba na obnovu konania bola na príslušný súd doručená až 4.10.2018, teda po uvedenej zákonnej lehote.

Žalovaný žiada, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok a priznal žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. c) Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d), f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

8. Podľa § 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Ustanovením § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd je zároveň povinný vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami v odvolaní, pričom za podstatný argument je potrebné považovať taký argument, ktorý má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania môže priniesť priaznivejšie rozhodnutie pre odvolateľa.

10. Predmetom konania je nárok žalobcu na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 23C/88/2015. Súd prvej inštancie žalobu na obnovu konania zamietol, keďže nie je daný dôvod obnovy konania. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcov je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či postupom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a či správne právne posúdil ich nárok.

11. Odvolací súd v zmysle ustanovení § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku viazaný rozsahom a dôvodmi odvolaní sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, keďže jeho argumentácia bola vecne správna, objektívna, presvedčivá. Mal za to, že všetky dôvody, ktoré žalobcovia uvádzali v odvolaní, vyriešil už súd prvej inštancie v preskúmanom rozsudku, pričom rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria jeden celok.

12. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalobcami v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanovisko žalobcov k prejednáwanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalobcovia sa s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňujú ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu zamietol. Námitka žalobcov o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku je preto nedôvodná.

13. Podľa § 414 Civilného sporového poriadku ak súd žalobu na obnovu konania neodmietne, rozhodne rozsudkom, či obnovu konania povolí alebo zamietne.

14. Žalobcami uvádzané dôvody v odvolaní nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia a privodiť priaznivejšie rozhodnutie v ich prospech. Žalobcovia v podstatnej miere v odvolaní opakujú skutočnosti, ktoré už uvádzali v žalobe na obnovu konania a s ktorými sa súd prvej inštancie správne a náležite vypořiadal. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľom. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

15. Obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý má povahu výnimky zo zásadnej nezmeniteľnosti právoplatného rozhodnutia. Vzhľadom na to je jeho prípustnosť vo viacerých smeroch obmedzená. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávnosti procesnej povahy; na nápravu týchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky.

16. Konanie o obnove prebieha v dvoch fázach. V prvej z nich (iudicium rescindens) súd skúma, či obnovu konania je procesne prípustná; návrhu na obnovu konania v tejto fáze súd buď vyhovie alebo ho zamietne. Druhá fáza (iudicium rescissorium) predstavuje nové prerokovanie a rozhodnutie vo veci.

17. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď vychádzal zo skutočnosti, že žalobcovia sa domáhali povolenia obnovy konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 23C/88/2015 z dôvodu podľa upraveného v § 397 písm. a) Civilného sporového poriadku. S poukazom na skutkové okolnosti prejednávanej veci a vykonané dokazovanie sa odvolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie a jeho rozhodnutie o zamietnutí žaloby na obnovu konania považoval za plne v súlade so zákonom. Odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácie žalobcov, na ktorých založili svoje odvolacie dôvody, a preto považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny. Odvolací súd konštatuje, že po preskúmaní veci nezistil skutkové, ani právne vady napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

18. K odvolacím argumentom žalobcov odvolací súd uvádza, že tieto spočívajú v opakovaní dôvodov uplatnených v žalobe. Odvolací súd pripomína, že zrejším záujmom a snahou zákonodarcu prispieť k zachovaniu právnej istoty (čl. 2 Civilného sporového poriadku) a pripustiť výnimku zo zásady nezmeniteľnosti už právoplatne rozhodnutej veci len výnimočne, preto je dôležité dbať na prísnosť a striktnosť úpravy obnovy konania a pripustiť ju až za predpokladu konkrétnych podmienok stanovených zákonom. Zároveň odvolací súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-234/04 zo dňa 16.3.2006 (Rozmarie Capférer/Schlang & Schick GmbH), podľa ktorého vo všeobecnosti nie je vnútroštátny súd povinný znova preskúmať a zrušiť právoplatné súdne rozhodnutie, aj keby sa ukázalo, že je v rozpore s právom Spoločenstva. Týmto rozhodnutím Súdny dvor ES pripomenul dôležitosť zásady res iudicata. Na to, aby sa zabezpečila tak stabilita práva a právnych vzťahov, ako aj riadny výkon spravodlivosti, je dôležité, aby sa nemohli napadnúť súdne rozhodnutia, ktoré sa stali konečnými po vyčerpaní dostupných opravných prostriedkov alebo po uplynutí lehôt stanovených pre tieto opravné prostriedky. Toto rozhodnutie vydal Súdny dvor ES dávno potom, čo dňa 5.4.1993 nadobudla účinnosť Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Pokiaľ sa súd prvej inštancie nestotožnil s názorom odvolateľov, že je potrebné v danej vychádzať zo záverov rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/60/2016 zo dňa 23.6.2016, odvolací súd sa s takýmto názorom stotožňuje a odkazuje na dôvody takéhoto postupu v napadnutom rozhodnutí.

19. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcov odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľov, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

20. S poukazom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

21. V zmysle § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Podľa ods. 2 ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

22. V zmysle § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

23. V zmysle § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. V tomto odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný a preto podľa citovaného ustanovenia žalovanému vzniklo právo na plnú náhradu trov odvolacieho konania voči v odvolaní neúspešným žalobcom. Prípadná existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 Civilného

sporového poriadku odôvodňujúca výnimočné nepriznanie náhrady trov úspešnej strane (či už úplné alebo čiastočné), pritom v konaní nebola tvrdená, ani ju odvolací súd nezistil. Odvolací súd preto žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcom v plnom rozsahu 100%, pričom o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).